

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **R. M.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2004, č. j. 63 Az 102/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Zdeňky Chaloupkové **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 4. 2004, č. j. OAM-1568/VL-10-08-2004. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), v rozhodném znění. Rozsudek krajského soudu vycházel ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a vady řízení před správním orgánem. Konkrétně uvádí, že při projednávání jeho žádosti došlo k pochybení správního orgánu, který nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a v důsledku toho i nesprávně posoudil žádost o azyl. Důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu. Správní orgán tak nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatel dále uvádí, že se na Ukrajině cítí svými spoluobčany pronásledován pro svoji katolickou víru; k tomu poukazuje na Příručku postupů a kriterií pro určování právního postavení uprchlíků. Konkrétně se odvolává a upozorňuje na čl. 53 a 43, které cituje. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a jemu ustanoven tlumočník.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje rozsudek krajského soudu i svoje rozhodnutí za vydaná v souladu se zákonem a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozhodnutí krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Pokud jde o stěžovatelovu žádost o ustanovení tlumočníka, tak o té Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť v řízení o kasační stížnosti nevyšla potřeba tlumočníka najevo. Veškeré pro řízení podstatné skutečnosti totiž soud zjistil z kasační stížnosti podané v českém jazyce a ze soudního a správního spisu a nebylo tak třeba stěžovatele, který je navíc zastoupen advokátem, přímo oslovit.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení) a v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (tedy vady řízení před správním orgánem). Konkrétně namítá,

že stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu, neboť je ve své vlasti pronásledován kvůli víře, a že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že dne 4. 4. 2004 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, kterou odůvodnil tím, že na Ukrajině má problémy kvůli své katolické víře, na kterou v roce 2000 přestoupil. V únoru 2003 rozbil svému tchánovi auto a ten mu vyhrožoval, že ho zastřelí. Od července 2003 žije nelegálně v České republice. Jak vyplynulo z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti, stěžovatel požádal o azyl až poté, co obdržel správní vyhoštění. Žalovaný pak jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

Namítá-li stěžovatel, že žalovaný nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav, nemůže se s ním Nejvyšší správní soud ztotožnit. V daném případě byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná proto, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl o azyl požádat dříve [§ 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu]. Jak vyplynulo ze správního spisu stěžovatel přijel do České republiky již v červenci 2003, avšak o azyl požádal téměř o rok později, navíc až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaný tak nemusel vůbec zjišťovat důvody, které stěžovatele vedly k odchodu z vlasti, nýbrž postačilo, když dostatečným způsobem zjistil, že stěžovatel o azyl požádal s cílem vyhnout se vyhoštění a rovněž že mu nic nebránilo o azyl požádat dříve. V dané věci tedy žalovaný nepochybil, neboť obě uvedené skutečnosti stěžovatel nezpochybnil a naopak v pohovoru i žádosti je sám potvrdil. Navíc stěžovatel výtku směřující k řízení před správním orgánem omezil jen na opětovný výčet domněle porušených ustanovení správního řádu, aniž by označil konkrétní důvod či důkaz pro takové své tvrzení. Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění tvrzeného kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Pokud pak jde o námitku, týkající se pronásledování stěžovatele kvůli jeho katolické víře, tak ani tu nemůže Nejvyšší správní soud považovat za důvodnou. Posuzování žádosti o udělení azylu ministerstvem se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Pokud totiž v řízení o azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona o azylu, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (tj. stěžovatelem tvrzené pronásledování kvůli katolické víře). V daném případě byla žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu (*Žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.*) a krajský soud tak postupoval v souladu se zákonem, když stěžovatelovu žalobu zamítl, neboť podmínky pro použití uvedeného ustanovení byly naplněny. Tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto rovněž neobstojí.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby - převzetí a příprava věci a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu